

קבץ

תוֹךְ הַנַּחֵל

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומחזקים, אשר מתוך הנחל נובע מקור חכמה נובעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקוּן העדרים, להתחזק בעבודת הבורא בכל דרךָה שיהיו נמצאים

מענין מעלת התפלה – לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פד

אשר נאמרו בשלחן המהור של

מרן מוהרא"ש שליט"א

בסעדת רצוא דרעוין השבת פְּרֻשֵׁת כִּי תצא – תשע"ג

יחזק ויאמין מאד לעסק בתפלה תמיד שהיא עקר ההתחברות להשם יתברך, ובכל מקום בואו הופך את המקום לגן עדן על ידי שעוסק תמיד בדרור אליו יתברך, ויגלה סוד התשובה, ואור הנגוון שפא על ידי תפלה מהיכל קן צפור, ויבאר מקראי קדש של פְּרֻשֵׁת שלוח חקן

וצא לאור ערב שבת קדש פְּרֻשֵׁת כִּי תבוא תשע"ג
על ידי תלמידי מתיבתא 'היכל הקדש' חסידי ברסלב
עיר הקדש ירושלים תובכ"א

סְעֵדָה שְׁלִישִׁית פְּרֻשַׁת פִּי תִצֵּא ה'תשע"ג

מֵאִמֵּר

בִּי יִקְרָא קוֹן צְפוּר לְפָנֶיךָ

בְּסְעֵדָה שְׁלִישִׁית, סְעוּדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהְרָא"ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרְאִים
וְנִפְלְאִים מְאֹד, עַל פִּי דְּבַרֵּי רַבֵּנוּ ז"ל בְּלִקוּטֵי מוֹהְרָ"ן חֶלֶק ב' סִימָן פ"ד
הַמְדַבֵּר מִמַּעֲלַת הַתַּפְּלָה, עֵינֵי שָׁם.

עֵקֶר הַתַּחֲבֵרוֹת וְדִבְקוֹת לְחַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ הוּא עַל יְדֵי הַתַּפְּלָה
פְּתַח וְאִמֵּר מוֹהְרָא"ש נ"י, רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר (מוֹהְרָא"ש נ"י חוֹר עַל זְקוּדָה אַחַת
שְׂבָדְבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּתוֹרָה זו): 'דַּע, שְׁעַר הַתַּחֲבֵרוֹת וְדִבְקוֹת לְחַשֵּׁם
יִתְבַּרֵּךְ הוּא עַל יְדֵי הַתַּפְּלָה, כִּי הַתַּפְּלָה הוּא שְׁעַר, שְׂדֵרָה שָׁם
נִכְנָסִין לְחַשֵּׁם יִתְבַּרֵּךְ, וּמִשָּׁם אֲשֶׁתִּמְוֹדְעִין לָהּ, כִּי תַפְּלָה הִיא
מַלְכוּת, כְּמוֹ שְׂבָתוּב (תְּהִלִּים קט) "וְאֲנִי תַפְּלָה"; וְתַפְּלָה לְשׁוֹן

התחברות, כמו שכתוב (בראשית ל): "נפתולי אלקים נפתלתי",
תרגומו: 'לשון התחברות' וכו'; עין שם כל זאת בדברי רבנו ז"ל.

התפלה הוא השער, שדרך שם נכנסין להשם יתברך
והסביר מוה"רא"ש נ"י, כי הנה עצם מעלת התפלה אי אפשר לתאר
ולשער כלל, כי היא עקר ההתחברות והדבקות אל השם יתברך, כי
הדבור היא עקר המחבר שתי דעות ביחד, שעל ידי כל מה שאחד
מפרש שיחתו לפני השני – הוא מתחבר אליו, ועל כן דבור הוא
לשון יחוד והתחברות, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פתיחת יג ע"א):
'ראוה מדברת' וכו', שהוא לשון יחוד וחבור, כי עקר ההתחברות
על ידי הדבור, וזה נעשה ביותר על ידי דבורי התפלה, כי התפלה
הוא השער, שדרך שם נכנסין להשם יתברך, ומשם אשתמודעין
ליה, הינו משם באים להשיג תכלית הבריאה, שהיתה 'בגין
דישתמודעין ליה' (והר בא לב ע"א), כדי שיפירו את השם יתברך מכל
פרטי הבריאה, ולא יסוהו דעתם ממנו יתברך כלל, כי אלקותו
יתברך גנוזה ומסתרת בתוך כל פרט של הבריאה, אבל לפני
שאדם מתפלל – הכל נעלם ונסתר ממנו, ואינו מרגיש אלקותו
יתברך המסבב אותו בכל עת, אבל מיד כשאדם מתחיל להתפלל
אליו יתברך, ומשיח כל לבו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות

גמורה, אזי לאט לאט מתגלה אליו אלקותו! יתברך השורה בכל פרט, ומוגיע אל דבקות נפלאה בו יתברך.

בשהולך אחר חכמתו לא יוכל לעסק בתפלה פראוי

אבל כדי לעסק בתפלה, צריכים לסלק החכמה והשכל לגמרי, ולעסוק בה בתמימות ובפשיטות וגמורה, כאשר ידבר איש אל רעהו וחבן אל אביו, כי בשאדם הולך אחר חכמתו ושכלו, יהיו לו כל מיני השבונות של הכל, למה אינו יכול לעסוק בתפלה והתבודדות פראוי, "מי שומע את התפלות של קטן במוני?", "מי אנכי שאתפלל לפני השם יתברך? הלא שפל אני מאד", "מי אומר שהתפלות שלי חשובות בשמים?", "השם יתברך חפץ רק בתפלות הצדיקים"... וכהנה וכהנה מחשבות מטעות ומבלבלות.

אבל צריך לדעת, כי כל אלו המחשבות הן עקר המחשבות זרות שמגורשות את האדם מעבודת התפלה, וגורמות לו להרגיש מרירות עצומה בבואו לעסוק בתפלה, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ג'), שצריכים להרגיש מתיקות נפלאה בתוך התפלה, עד שירגיש דבורי התפלה בתוך כל עצמותיו, וכמו שכתוב (תהלים לה, י): "כל עצמותי תאמרנה".

כל זה תלוי בתקון הברית, שהוא תקון המחשבה.

אבל כל זה תלוי בתקון הברית, שהוא תקון המחשבה - שיגרש ויסלק מעליו כל מיני מחשבות זרות ורהורים רעים המונעים אותו להתפלל אליו יתברך, וידבר אליו יתברך בתמימות ופשיטות גמורה, שזהו ענין ה"התבודדות" שגילה רבנו ז"ל, שידבר אליו יתברך בלשון שרגיל לדבר בו, ויפרש כל שיהתו אליו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, באשר ידבר איש אל רעהו ותבן אל אביו, וכשאדם תזק בזה, מדי יום ביומו, אזי בא אל מתיקות התפלה, וזוכה להרגיש מין מתיקין בכל אשר מדבר אליו יתברך, ובה אל דבקות אמיתית בו יתברך, מה שאין בן פשאדם נופל תחת המחשבות זרות ובלבולי המוח, המסבכים אותו כל עת, מתהפך לו ענין התפלה למין מרירין, ומרגיש מרירות עצומה בכל פעם שרוצה להתפלל לפניו יתברך, וזה גורם לו לעזב את התפלה לגמרי, רחמנא ליצלן, ואז נתקין אצלו, (שמות טו, כג): "ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם", הינו, כיון שהם בעצמם היו מרים, ומחמת זה היה נדמה להם שמי התפלה הם מרים, אבל באמת דבורי התפלה מתוקים מאד, רק מרבוי מחשבות זרות ורהורים רעים, הם מתהפכים למרים, ועקר עבודת האדם לדלג על הכל, ולהתגבר לפרש כל שיהתו יתברך בתמימות ובפשיטות

גמורה, וזה יעזר לו להגיע את הדבקות האמתית בו יתברך, ולהרגיש מתיקות נפלאה בכל אשר מתפלל.

אור הגנוז של ששת ימי בראשית, מאיר בכל יום ויום

וזה המבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן פד), שאור הגנוז של ששת ימי בראשית, מאיר בכל יום ויום, רק שיש נחשים ועקרבים, שהם המחשבות זרות והרהורים רעים, המסבכים את האדם ומונעים אותו להגיע לשם, אבל בפאדם קופץ ומדלג עליהם, ואינו מסתפל עליהם – על ידי זה בא אל אור הגנוז שמאיר באותו יום, ופותחים לו שערי הקדשה כדי שיפגם לתוכו, ואז זוכה לאריכות ימים, שכל יום ארוך אצלו מאד, מחמת רוב אור זיו וחיות שמרגיש בה, ומטייל עמו יתברך, כמי שמטייל בגן עדן, וכמו שכתוב (ויקרא כו, יב): "והתהלכתי בתוכם". ופרש רש"י: "אטייל עמכם בגן עדן באחד מכם", כי בפאדם מרגיל עצמו לדבר אליו יתברך תמיד, ובכל מקום שהולך ומטייל – מדבר עמו יתברך, אזי מרגיש כמי שמטייל בגן עדן ממש. כי התפלה היא הדבקות האמתית בו יתברך, ונמצא שבכל מקום שהוא מגיע ובא – הוא עושה מפנו על ידי התפלה גן עדן ממש.

בשָׂאֲדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה, זֶה סִימָן שֶׁלִּבּוֹ שָׁלֵם לֹאֲלֶקְיוֹ וְלִכֵּן רָאוּי לְאָדָם לְשִׂמּוֹחַ מְאֹד בְּשַׁעֲרֵה שְׂזוּכָה לְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וּבְשְׂזוּכָה לְפָרֵשׁ כָּל שִׂיחָתוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשֵׁימוֹת גְּמוּרָה, כִּי דִיקָא עַל יְדֵי שִׂמְחָה מוֹגִיעִים לְשִׁלְמוֹת הַתְּפִלָּה, וְכֵדָאִיתָא בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת (אוֹת תְּפִלָּה סִימָן פֶּא): 'תְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּשִׂמְחָה, הִיא עֲרֵכָה וּמְתוּקָה לְשֵׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי מִדַּת הַשִּׂמְחָה עוֹלָה עַל הַכֹּל, וְדִיקָא עַל יְדֵי מִדַּת הַשִּׂמְחָה, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹמֵר אֶת הָאָדָם מִלְּבוֹא לִידֵי פֶגַם תְּבֵרִית, חֵם וְשָׁלוֹם (לְקַמְי מוֹתְרִ"ז חֶלֶק א' סִימָן קס"ט), שֶׁחֵן מִחֲשָׁבוֹת רְעוּת וּבְלִבּוֹלִים רַבִּים הַמוֹנְעִים אוֹתוֹ מִתְּפִלָּה, וּמִפִּילָא יִהְיֶה לוֹ חֶשֶׁק וְרִצּוֹן לְהִתְפַּלֵּל, כִּי כֵן הוּא בְּכָל הַמִּצְוֹת, שֶׁעֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַמִּצְוָה, עַל יְדֵי שִׂמְחָה דִיקָא. וְכֵדָאִיתָא בְּסֵפֶר הַמִּדּוֹת (אוֹת שִׂמְחָה סִימָן א'): 'כְּשֶׂאֲדָם עוֹשֶׂה מִצְוָה בְּשִׂמְחָה, זֶה סִימָן שֶׁלִּבּוֹ שָׁלֵם לֹאֲלֶקְיוֹ.

הַכֹּל סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ עַל הָעוֹשֶׂה הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה וְכָל הַסְּגֻלוֹת הַיְקָרוֹת שֶׁמִּנְחוֹת בְּתוֹךְ הַמִּצְוֹת, כְּגוֹן מַה שֶׂאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְדוּשִׁים (מִנְחוֹת מ"ג ע"ב): 'כָּל שֵׁשׁ לוֹ תְּפִלִּין בְּרֵאשׁוֹ וְתַפְּלִין בְּזָרוּעוֹ וְצִיצִית בְּבִגְדוֹ וּמִזוּזָה בְּפֶתְחוֹ, הַכֹּל בְּחֻזֵק שְׁלֵא יִחְטֵא, הַכֹּל סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ עַל הָעוֹשֶׂה הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה, שֶׁעַל יְדֵי שִׂמְחָתוֹ הַגְּדוֹלָה בְּמִצְוֹת ה', נִשְׁמַר לְגַמְרֵי מִכָּל חֲטָא. וְכֵן מַה שֶׁמוּבָא בְּכַתְבֵי הָאֲרִיז"ל (פְּרִי עֵץ חַיִּים שֶׁעַר חַג הַמִּצְוֹת), שֶׁמִּי שֶׁנִּשְׁמַר מִמִּשְׁהוֹ חֲמִין בְּפֶסַח,

מבטח שלא יחטא כל השנה, זה ניקא אם זה מצרף עם מדת השמחה, שאם הוא שמח במשך כל ימות השנה בשמחה עצומה, על זה שלא עבר על אסור משהו חמין בפסח, וזכה לקיים מצות חבורא יתברך שמו – השמחה הזאת תשמור אותו מן החטא כל השנה, והאריו"ל העיד לפני תלמידו רבי חיים ויטאל ז"ל, שכל המדרגות וההישגות עליונות שזכה אליהן, היו בזכות "שמחת המצוות", שהיה שמח עם מצות ה', יותר משמחה שעל כל הון, וזה אשר הביא אותו לכל מדרגותיו.

בשזוכה לשמחת המצוות הוא נמצא נקדת המרכז של העולם

וכן מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן כד), שעל ידי שמחת המצוות, עולין עד השגת הכתר, וזוכין להשיג אור האין סוף ברוך הוא, בבחינת מטי ולא מטי [מגיע ואינו מגיע], ורבנו ז"ל מלביש זאת בפאמר הנפלא של רבי יהושע בן חנניה, לסבי דבי אתונא, בששאלו אותו "אמצעייתא דעלמא היכא?" איפה נקדת המרכז של עולם הזה?, ונקף רבי יהושע בן חנניה אצבעו, ואמר, הכא! [כאן!], ומסביר רבנו ז"ל, כי פשאדם זוכה לשמחת המצוות, אזי בכל מקום שעומד – שם הוא נקדת המרכז של כל העולם, וכך העולם מסתובב סביבו ומתקיים בזכותו, ומשיג משם אור האין סוף.

ולכן גם בעבודת התפלה, צריכים לשמוח בה בתמימות ובכפישיות גמורה, ולסלק מעליו כל החכמות וההשכלות לגמרי, ואז יזכה לעלות על ידה אל הדבקות האמתית בו יתברך, ולהפיל בו יתברך לגמרי.

הלמוד של משיח צדקנו – הלמוד של תפלה והתבודדות

והנה כל זה הוא הלמוד של משיח צדקנו, שנקרא על שם "משיח אלקים" (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן פג), הינו שילמד את כל הבריות, שהיו כמו אלקים עד עתה, שיתחילו לדבר אל הקדוש ברוך הוא, ויפרשו את כל שיהתם לפניו יתברך, ועל ידי זה יכבש כל העולם כלו, כי כלי זין של משיח הוא התפלה (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן ב'), וכמו שפעם אמר רבנו ז"ל, שמשׁיח יכבש העולם "אֵהוּ אֵ שׁאֵם פִּילוּוער" ובלי יריה של חמר נפיץ, רק יגלה עבודת התפלה והתבודדות בעולם בגלוי בזה, עד שכל הבריות ידברו אליו יתברך, וכמו שכתוב (צפניה ג, ט): 'כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרא בשם ה' לעבדו שכם אחד, וכן אומרים (בתפלת עלינו לשבח): 'וכל בני בשר יקראו בשמך, להפנות אליך כל רשעי ארץ' וגו', כי משיח צדקנו יכניס עבודה זאת בכל העולם, אפילו אצל אמות העולם, וכלם ידברו אליו יתברך, ועל ידי זה יהיה תקון העולם. וככל שאדם זוכה

יותר להתגבר על המחשבות הנזרות המטרידות אותו ורוצות לבטל אותו מעבודת התפלה, ומוסר נפשו לדבר אליו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, בן ממשיד עליו הארתו של משיח צדקנו, וחי היום בכר מעין הגאולה.

ולכן אשרי מי שאינו מטעה עצמו בכל, רק שולח ומסלק מעל עצמו כל מיני מחשבות זרות ובלבולים רעים המונעים אותו מן התפלה, ומדבר אליו יתברך הרבה בכל יום, כי על ידי זה ירגיש מעין הגאולה, וכל ימיו ושנותיו יהיו ארבים ושלמים מאד, בדבקות אור אלקותו יתברך, אשרי לו ואשרי חלקו.

ברזו והתעוררות מהיכל "מן צפור" של משיח צדקנו

וקשר מוהרא"ש, גרו יאיר, את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (דברים כב, ו): **כי יקרא מן צפור לפניה בדרך בכל עין או על הארץ וגו', ויש לומר, שפרמו בפסוקים אלו, הגלויים הנפלאים של רבנו ז"ל בעבודת התפלה, כי יקרא מן צפור לפניה - "מן צפור" הוא תהיכל של משיח צדקנו, כמובא בזהר הקדוש (שמות ז' ע"ב), ומשם יוצאים פרוזים והתעוררות לנשמות ישראל, שיבואו לקבל ממנו כלי זינו, ויתחילו לעסק**

בתפלה באמת, וכאשר איש יהודי מקבל פרוז והתעוררות מהיכל "קן צפור" של משיח צדקנו, להתחיל לעסוק בתפלה והתבודדות, עליו לדעת, שזה בדי לעורר אותו להתחזיק "בדרך", תינו בדרך התשובה לחזר אליו יתברך, כי עקר הדרך של תשובה על ידי דבורים של תפלה והתבודדות, וכמו שכתוב (ישעיה, ג): "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'", וככל שאדם עוסק יותר בתפלה והתבודדות אל השם יתברך, ומתודה על עוונותיו לפניו יתברך בתמימות ובפשימות גמורה – פן זוכה למצוא דרך התשובה, ולחזר אליו יתברך באמת.

שלא לפול בדעתו מפני שום ירידה שבעולם

והנה "דרך" התשובה כוללת שני בקיאות, בקי ברצוא ובקי בשוב (קומי מחר"ן חלק א' סימן ו'), כי 'דרך' עולה בגימטריא ב' פעמים בקי, כי צריכים להיות "בקי" איך לעלות למעלה, ואף פעם לא לחשב שדבר השיג את הכל, ובן להיות "בקי" איך לרדת למטה, ואף פעם לא להתיאש מפני שום ירידה שבעולם, ועקר הדבר הזה נעשה על ידי שחוק מאד בעבודת התפלה, ובכל מקום שמוצא את עצמו – מדבר אליו יתברך, ומפרש כל שיחתו לפניו יתברך, כי על ידי זה

יודע לעלות בכל פעם יותר ויותר, וכן יודע שלא לפול בדעתו מפני שום ירידה שבעולם.

בדר"ד התשובה, הכוללת שני מיני בקיאות

ונהו **פי יקרא מן צפור לפניו "בדרד"**, הינו בדר"ד התשובה, הכוללת שני מיני בקיאות – 'בקי' ברצוא ו'בקי' בשוב, שהם מרמזות בתבות, **בכל עין או על הארץ**, הינו בין אם עולה במדרגת צדיק, הנקרא **"עין"**, וכדאיתא בזהר (תקונים כא ע"א): **'עין דא צדיק'**, ובין שנמצא בתכלית הארציות והגשמיות, שנהו **"על הארץ"**, והוא עדין במדרגה קטנה מאד, כמו **"אפרוחים או ביצים"**, וכדאיתא בתקונים (דף א' ע"ב), **ביצים – מארי מקרא, אפרוחים – מארי משנה**, הינו שעדין נמצא בעולמות הראשונים, ונמשל בביצים ואפרוחים, שהם נשמות קטנות וחלושות, שעדין לא יצאו מקלפתם ולא התחילו לפרח, וצריכים להזהר בהם מאד שלא ישברו (לקוטי הלכות ביצים הלכה ד').

אבל מחמת שקבלו התעוררות תבואה מקן צפור של משיח צדקנו, ירצו נשמות אלו לעסוק בתפלה, אזי, עליהם לסלק כל דעתם

והחממתם לגמרי, ולא להתבלבל עם ההבנות וההשפלות של הקלפה, כי מיד שיש התעוררות של הקדשה, יש גם בלבולים והכמות רעות מצד הקלפה, שרוצים לבלבל אותו, שזהו "והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים", "אם" מרמזת על מדת הבינה, וכמו שכתוב (משלי ב, א): "כי אם לבינה תקרא", אבל יש שני מיני בינה, יש בינה הקדשה, שהוא ההתבוננות באלקותו יתברך, המאירה בכל הבריאה, שבאה לאדם אחר שעוסק הרבה בתפלה, אבל יש בינה של הקלפה, שמעוררת אדם להכמות והשפלות כדי למנוע אותו מעבודת התפלה.

לא תקח האם על הבנים – שלא תקח בעצמך השפלות אלו ולכן מזהירה התורה, אם אתה רוצה לעסוק בתפלה, אבל אתה רואה "והאם רובצת על האפרוחים או על הביצים", הינו שמתחילות החכמות וההשפלות למנוע אותך מעבודת התפלה, שהם הנחשים והעקרבים המסוכנים כל יום, כדי למנוע אותך מלהגיע אל אור הגנוז, ועל זה מזהירה התורה "לא תקח האם על הבנים", שלא תקח בעצמך הבנות והשפלות אלו, כי לא תוכל לעסוק בעבודת התפלה אם תלך אחריהם.

אָלָא "שִׁלַח תְּשַׁלַּח הָאָם", שֶׁתְּשַׁלַּח כָּל מִינֵי הַבְּנוֹת וְהַשְּׁפָלוֹת רָעוֹת מִמֶּנּוּ, וְתִתְחִיל לְעֹסֵק בַּתְּפִלָּה בְּתַמִּימוֹת וּבַפְּשִׁיטוֹת גְּמוּרָה, וְאִז "וְאֵת הַבְּנִים תִּקַּח לָךְ", שֶׁתִּזְכֶּה לְקַחַת לְעֶצְמוֹ עֲבוֹדַת הַתְּפִלָּה, שֶׁתוֹלִיד לָךְ בְּנִים רַבִּים, שֶׁהֵם מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, וּכְמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ תְּקַדוּשִׁים (תְּנַחֲמוּמָא גַח): 'עַקֵּר תוֹלְדוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים מְצוּוֹת וּמַעֲשִׂים טוֹבִים, שֶׁיִּבְלָם בָּאִים מִבִּינָה דְקַדְשָׁה, "הַבְּנִים" אוֹתִיוֹת "מִבִּינָה", וְאִז "לְמַעַן יִיטֵב לָךְ וְהֵאֲרַכְתָּ יָמִים", שֶׁתִּזְכֶּה לְאֲרִיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת, כִּי תִמְצָא וְתִגְלֶה אֶת הָאֹר הַגָּנוּז הַמְּאִיר בְּכָל יוֹם, שֶׁנִּקְרָא "טוֹב", וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (בְּרֵאשִׁית א, ד): "וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב", וְכָל יוֹם יִתְאַרְךָ אֲצִלְךָ מְאֹד, שֶׁזֶהוּ 'יָמִים', אוֹתִיוֹת מִי מִי, וּבְגִימַטְרִיא נִי, הֵינּוּ חֲבוּר הַפִּירוֹת הַקְּדוּשׁוֹת 'בִּינָה' וּמַלְכוּת, כִּי עַל יְדֵי שִׁישְׁלַח מֵעַל עֶצְמוֹ כָּל מִינֵי הַבְּנוֹת וְהַשְּׁפָלוֹת רָעוֹת, וַיִּקְבַּל עַל עֶצְמוֹ עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם בַּתְּפִלָּה וּבַהֲתַבּוּדוֹת, עַל יְדֵי זֶה יִחֹר וַיַּעֲלֶה אֶל הַבִּינָה בְּקַדְשָׁה, וַיִּזְכֶּה לְחַשֵּׁיג אֶת הַתְּבוּנָנוֹת אֱלֹקוֹתָיו וַתְּבַרְךָ מִכָּל פְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, שֶׁזֶהוּ מִדַּת "מִי", וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (ישעיה מ, כו): "שָׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרֵאוּ "מִי" בָּרָא אֱלֹהִי, "מִי" בְּגִימַטְרִיא נִי, שֶׁהֵם נִי שְׁעָרֵי בִינָה, וְאִז מִתְחַבְּרוֹת שְׁתֵּי הַגִּימַטְרִיָּו, נִוִין כְּפּוּפָה וְנִוִין פְּשׁוּטָה, וּזוֹכָה לְיַחַד וּלְחַבֵּר בֵּין 'בִּינָה' וּמַלְכוּת, כִּי מַלְכוּת גַּם כֵּן נִקְרָאת נִי, עַל שֵׁם הַכְּתוּב (תְּהִלִּים עב, יז): "לִפְנֵי שְׁמַשׁ יִנּוֹן שָׁמוֹ"; וְנִוִין

לשון מלכות' (לקיטוי מוהר"ן חלק א' סימן א'), ובשמתחיל עם נ' בפופה, וכופף את עצמו לדבר הרבה אליו יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, וילקבל על עצמו על מלכות שמים, בלי שום הבנות והשכלות כלל, על ידי זה בא לידי ו' פשוטה, ולהתבונן באלקותו יתברך מפל פרטי הבריאה בדרך פשוטה מאד, ואז מתיחדות אצלו הפפירות הקדושות 'בינה' ו'מלכות'.

התחזקות נפלאה לחדש אלול

ובל זה התחזקות נפלאה לחדש אלול, שאז כל בני ישראל הקדושים עוסקים לחפש ולמצא את "דרך" התשובה השלמה, ולהתקרב אליו יתברך על ידי התפלה, אבל צריך לזכר אשר צריכים לקחת אתנו את תלמודים הקדושים של חדש אלול הקדוש והנורא, ולעסוק ב"דרך" התשובה במשך כל ימות השנה, שזהו עקר התכלית האמתית – להיות את תינו בתשובה תמיד.

באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה

ובעין דאיתא בפסך הקדוש "עבודת ישראל" להרב הקדוש המגיד מקאזניץ זי"ע, (פרשת ראה) וזו לשונו: "עשר תעשר את כל תבואת זרעך". הנה אדוננו מורנו ורבנו, הצדיק מורנו אלימלך, זכר צדיק

לברכה (מליזענסק), פּרש דרדך רמזו מה שאמרו חז"ל (ראש השנה ב' ע"א): 'באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה, רבי אלעזר ורבי שמעון אומרים באחד בתשרי. דאיתא בזהר הקדוש, דמעשר רמזו ליראה, כי י' יראה בנודע. והנה דעת התנא קמא מי שמתנהג כל השנה בדרך הכסילים רק בראש חדש אלול הוא מתעורר לתשובה וליראת השם ותברך, הוא כמו הבהמה שאין לה דעת אדם, והו שאמרו באחד באלול ראש השנה למעשר בהמה, שאז מי שיש לו דעת בהמה מתעורר ליראה הנרמז במעשר. כי מי שהוא בבחינת אדם ירא השם ותברך כל השנה בלה. ורבי אלעזר ורבי שמעון אומרים באחד בתשרי, פרוש שמי שמתעורר על כל פנים בראש חדש אלול הוא גם כן בבחינת אדם, אבל מי שממתין עד באחד בתשרי והוא ראש השנה יומא דדינא דכוּלי עקמא ואז רק משיג היראה הוא מעשה בהמה, כי על כל פנים צריך לדרוש שלשים יום קודם ודברי פי חכם חזק עד פאז לשון קדשו. והינו שאצריכים להחזיק במדת התשובה כל השנה בלה, אבל מחדש אלול יכולים על כל פנים לקבל התעוררות מיחדת, שיעורר אותו ביותר, לעמק בתשובה כל השנה, ויעשה התחלה חדשה בחדש אלול, לעמק בתפלה והתבודדות בכל עת, ולחבר ולקשר עצמו אליו ותברך על ידי תדבור.

יה _____ מאמר 'כי יקרא קו צפור לפגיד'

והשם יתברך יזפנו לשוב בתשובה שלמה לפניו באמת, ונזכה
לקתיבה וחתומה טובה, ושנה טובה ומברכת, שנת גאולה וישועה,
בביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן ואמן.

